

Sygn. akt I CSK 3747/22

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie z wniosku K.Z.

z udziałem P.Z.

o podział majątku wspólnego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 października 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni

od postanowienia Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 27 stycznia 2022 r., sygn. akt II Ca 787/21,

1. odrzuca skargę kasacyjną;

2. stwierdza że wnioskodawczyni i uczestnik ponoszą koszty postępowania kasacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie.

UZASADNIENIE

W sprawie o podział majątku wspólnego z wniosku K.Z. z udziałem P.Z. Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze, po rozpoznaniu apelacji wnioskodawczyni i uczestnika postępowania od postanowienia Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z 24 sierpnia 2021 r., zmienił zaskarżone postanowienie o tyle tylko, że w pkt. VIII zasądzoną dopłatę obniżył do kwoty 306 057,03 złotych, w pozostałym zakresie oddalił apelację uczestnika, oddalił apelację wnioskodawczyni oraz oddalił wniosek wnioskodawczyni i uczestnika o zasądzenie zwrotu kosztów w postępowaniu apelacyjnym. Skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z 27 stycznia 2022 r. wniosła wnioskodawczyni zaskarżając je w części tj. w

pkt I, II i IV tj. w zakresie opisanej w pkt I postanowienia zmiany zaskarżonego postanowienia poprzez obniżenie zawartej w pkt VIII zasądzonej dopłaty do kwoty 306.057,03 zł; opisanego w pkt 11 postanowienia oddalenia apelacji wnioskodawczyni oraz opisanego w pkt IV postanowienia oddalenia wniosku wnioskodawczym o zasądzenie na jej rzecz zwrotu od uczestnika kosztów postępowania apelacyjnego jednocześnie wskazując, że wartość przedmiotu sporu wynosi 171.831,55 zł i tym samym skarga kasacyjna jest dopuszczalna.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wskazana przez skarżącego w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest wiążąca dla sądu drugiej instancji, ani dla Sądu Najwyższego i podlega weryfikacji na podstawie akt sprawy, z pominięciem zasad określonych w art. 25 i 26 k.p.c. (zob. m.in. uchwała Sądu Najwyższego z 6 listopada 2002 r., III CZP 39/68, OSNCP 1969, nr 11, poz.183 oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z 6 czerwca 1997 r., II CKN 47/97; z 18 marca 2015 r., III CSK 419/14; z 1 grudnia 2016 r., IV CSK 247/16; z 20 grudnia 2018 r., II CSK 749/17; z 22 lutego 2019 r., I CSK 436/18). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że zgodnie z art. 519¹ § 2 k.p.c. w sprawach o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami od postanowienia sądu drugiej instancji co do istoty sprawy przysługuje skarga kasacyjna, chyba że wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych. W sprawach tych, w razie zaskarżenia orzeczenia co do istoty sprawy, wartość przedmiotu zaskarżenia nie odpowiada wartości całego dzielonego majątku, lecz wartości konkretnego interesu (roszczenia, żądania) lub składnika majątkowego, którego dotyczy środek zaskarżenia. (zob. postanowienie SN z 27 lipca 2021 r., I CSKP 75/21; z 6 listopada 2015 r., II CZ 76/15; z 13 stycznia 2017 r., III CZ 61/16; z 26 października 2017 r., II CZ 64/17; z 12 stycznia 2018 r., II CZ 85/17; z 28 lutego 2018 r., II CZ 108/17).

Skarżąca jako wartość przedmiotu sporu wskazała kwotę 171.832 zł. Uzasadniła, że wartość przedmiotu zaskarżenia została ustalona jako zaokrąglona w górę do pełnego złotego suma środków zgromadzonych na subkontach ZUS oraz w OFE obojga byłych małżonków, która wynosi 171.831,55 zł. Według skarżącej

podana kwota jest sumą składników majątku wspólnego wymienionych w pkt.11,12,13.14 postanowienia Sądu Rejonowego w Zgorzelcu.

Wbrew jednak zawartemu w skardze kasacyjnej stwierdzeniu skarżąca nie kwestionuje w niej przyjętej zasady podziału środków o których mowa w art. 31 § 2 pkt 3 i 4 krio (nie kwestionuje, że wchodzi w skład majątku wspólnego) lecz wnosi o zmianę sposobu ich podziału, z uwagi na nieuzasadnioną odmowę wykonania prawomocnego postanowienia Sądu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych poprzez przyznanie środków zgromadzonych na opisanym w postanowieniu subkoncie i rachunku wnioskodawczyni oraz subkoncie i rachunku uczestnika odpowiednio wnioskodawczyni i uczestnikowi. Jej konkretny interes wyraża się zatem w różnicy wnioskowanej dopłaty tj w kwocie 43 333,74 zł (349 390,77 - 306 057,03).

Z tego względu Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 519¹ § 2 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną,

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

r.g.

[as]